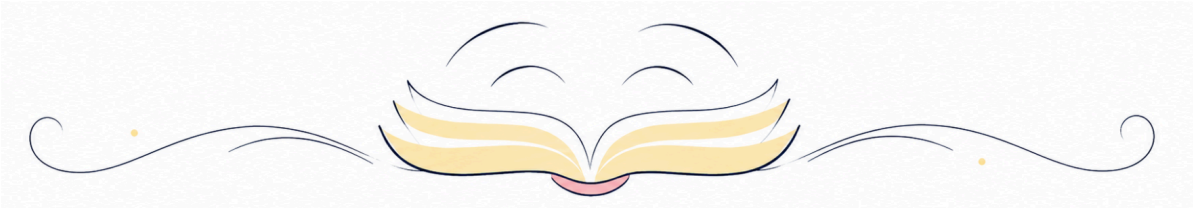

פרק 12 – משלוח המנות של זיו

מה עושים כשחבר מעליב אותנו במגרש רגע לפני החג? ⚽ זיו כל כך כועס שהוא מסרב לתת משלוח מנות לרועי מהשכונה, אבל הספר העתיק של סבא חיים לוקח את משפחת כהן למסע מרגש אל העבר, לסיפור מדהים על הצדיק החתם סופר. 📜✨ הצטרפו אלינו לפרק חגיגי ומלמד שמגלה את הסוד האמיתי של פורים – איך מנצחים את הפירוד, מוותרים מהלב ומצליחים להפוך כעס גדול לשלום מתוק ואחדות אמיתית! ❤️

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

✨🕎 פרק 12 – משלוח המנות של זיו ✨

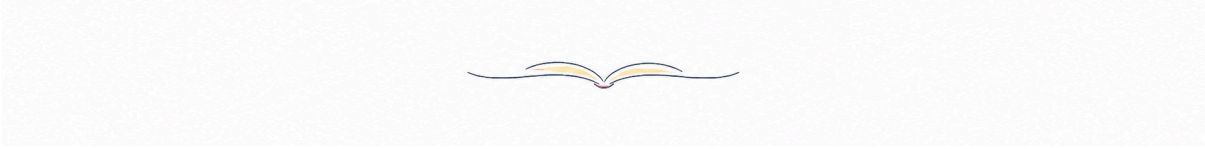
🎭 שמחת החג והלב העצוב

ערב פורים הגיע לבית משפחת כהן ברעש ובשמחה. רעשנים התגלגלו על הרצפה, תחפושות היו תלויות על הכיסאות, ואמא עמדה ליד השולחן הגדול וסידרה שקיות קטנות למשלוחי מנות. ריח של עוגות תפוזים טריות מילא את הבית. נטע הקטן הסתובב עם כתר על הראש ושאל בקול מתוק: "אמא, אני מלך או ליצן?" "גם וגם," צחקה נויה, "אתה מלך הליצנים."

אחיה קשר סרט זהב סביב שקית צלופן, ואורי עוז בדק שיש בכל משלוח לפחות שני מאכלים כמו שצריך. נויה בדקה שיש בקבוק מיץ תפוזים וכמובן מסחטה. אורי עוז וידא שיש גם שתי קליפות תפוז כדי לזכור את קליפת עמלק. "אחיה, תראה כמה משלוחים כבר הכנו," אמרה נויה בגאווה והצביעה על השולחן המלא. אחיה הנהן בשמחה: "איזה כיף, חילקנו לכל הילדים בכיתה, לשכנים, וגם לדודים. פורים זה החג הכי צבעוני בשנה."

אבל זיו ישב בצד, ידיים שלובות, ופניו רציניות. הוא לא נגע באף סוכרייה ולא עזר לקשור אף סרט. "זיו," קראה אמא ברוך, "אתה רוצה להכין את המשלוח לחנוך מהשכונה? שמתי כאן שקית מיוחדת בשבילו." זיו הרים את הראש ואמר בתקיפות: "לא. אני לא נותן לו משלוח מנות." החדר השתתק לרגע. הטושים נעצרו באוויר והאחים הביטו בו בהפתעה. "למה?" שאל אבא בשקט. "כי הוא העליב אותי אתמול במגרש," אמר זיו והרגיש איך הכעס עולה לו שוב בגרון. "הוא אמר מול כולם שאני לא יודע לשחק כדורגל ושאני תמיד הורס לקבוצה את המשחק. אני לא מדבר איתו יותר בחיים. ובטח ובטח שלא נותן לו משלוח מנות."

נויה ניסתה להתערב בעדינות: "אבל זיו, זה פורים... בחג הזה שוכחים מהמריבות ומשלימים." "לא אכפת לי," קטע אותה זיו והסיט את המבט. "יש ילדים שכן מגיע להם לקבל משלוח, ילדים שהם חברים טובים שלי. חנוך לא מתנהג כמו חבר, אז למה שאני אתן לו מתנה מתוקה אחרי שהוא פגע בי?" אחיה הניח את שקית הצלופן ואמר בשקט: "אבל אם לא תיתן לו, המתח ביניכם רק יגדל. מחר במגרש יהיה לכם עוד יותר קשה לשחק ביחד." "אז אני לא אשחק איתו," ענה זיו בעקשנות. אמא התקרבה והתיישבה ליד זיו, מניחה יד חמה על כתפו. "מתוק שלי, זה חג שמח. וחלק מהשמחה האמיתית של פורים זה לעשות טוב גם כשזה לא הכי קל. ההלכה אומרת משלוח מנות איש לרעהו, כדי

להרבות חברות ואהבה בעם ישראל." זיו שתק והביט ברצפה, הלב שלו עדיין הרגיש פגוע ומכווץ.

🚪 הדלת אל בית המדרש

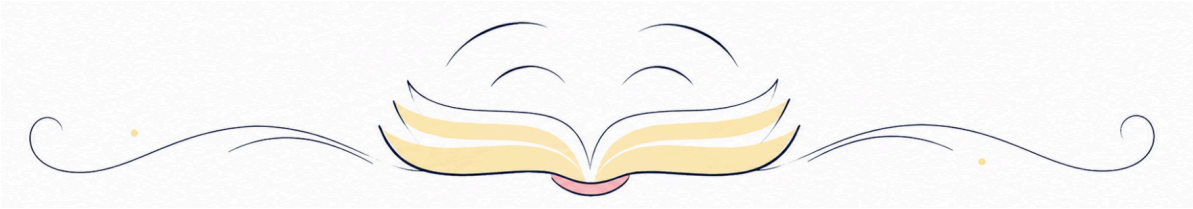
"מה אתם אומרים," חייך אבא אל הילדים, "אולי נשאל את סבא חיים איך פותרים דבר כזה?" הילדים קמו מיד ורצו יחד אל בית המדרש הקטן. סבא חיים ישב ליד השולחן הגדול שלו, וכשנכנסו, הוא כבר ידע מיד שיש סיפור חשוב באוויר. הוא הביט בפנים של זיו, ואז בשאר האחים, וחייך את החיוך הטוב שלו. "נו," אמר בקול רך, "פורים בלי קצת רעש בלב והתלבטויות, זה לא פורים אמיתי. ספרו לי מה קרה."

זיו התיישב בכיסא מולו ואמר בכנות: "סבא, אם מישהו פוגע בך ומעליב אותך ליד כולם, אתה באמת חייב לקום ולתת לו משלוח מנות? זה לא מרגיש הוגן." סבא חיים הביט בו בעיניים טובות ומבינות. "שאלה חזקה מאוד, זיו. זו שאלה שנוגעת בלב של החג. בואו ואספר לכם על צדיק גדול, החתם סופר, שהתמודד בדיוק עם השאלה הזו."

האור בחדר התרכך והפך לזהוב. הקולות של הרחוב נחלשו לאט לאט. נדמה היה שהמילים של סבא מציירות עיר רחוקה ומושלגת באירופה, לפני מאות שנים. החתם סופר היה רב גדול ומנהיג של קהילה שלמה. הוא היה תלמיד חכם עצום שכולם כיבדו, אבל מעבר לזה, הוא היה אדם עם לב רחב ואוהב אדם. בעירו חי אדם אחד שלא אהב את הרב. הוא חלק עליו בכל הזדמנות, דיבר עליו קשות ברחובות, ואפילו ניסה לפגוע בכבודו של הרב מול אנשי העיר. התלמידים של החתם סופר כעסו מאוד על הזלזול הזה ברבם. "רבי," אמרו לו התלמידים בכאב, "איך אתה שותק לו? הוא מעליב אותך שוב ושוב, צריך לענות לו ולהראות לו שהוא טועה!" אבל הרב רק חייך ולא ענה בשום מילה רעה. הוא המשיך בשלו. ואז הגיע חג הפורים.

התלמידים היו בטוחים שהפעם הרב יתעלם מאותו אדם. בבוקר פורים, קרא החתם סופר לאחד מתלמידיו הקרובים, הגיש לו סלסילה מפוארת ואמר: "קח את משלוח המנות היפה ביותר והטעים ביותר שיש לנו בבית... ולך תן אותו לאותו האדם." "לו?" התלמיד כמעט הפיל את הסל מרוב תדהמה. "אבל רבי, הוא האדם שמדבר עליך רעות בכל יום! הוא מנסה לפגוע בך!" החתם סופר חייך במתיקות ואמר: "בדיוק בגלל זה. בפורים אנחנו מתקנים את מה שהמן הרשע רצה לעשות לעם ישראל."

אחיה לחש בסקרנות: "סבא, מה המן רצה לעשות בעצם?" אבא, שעמד ליד הדלת, ענה בשקט: "המן אמר למלך אחשורוש שיש עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים. הכוח של

המן היה בפירוד ובמריבות שבין היהודים." "ואנחנו מתקנים את זה באחדות," הוסיף סבא חיים. "אתם בטח שואלים איך הסיפור נגמר? כשהאיש ההוא פתח את הדלת וקיבל את משלוח המנות המפואר מהרב, הוא נדהם לחלוטין. הוא לא האמין למראה עיניו. במקום לקבל כעס הוא קיבל כבוד. במקום שתיקה קרה ומרוחקת הוא קיבל מתיקות. הלב שלו נמס, והוא פרץ בבכי של התרגשות. "איך יכול להיות?" שאל האדם את התלמיד. "אחרי כל מה שאמרתי ועשיתי נגד הרב, הוא שולח לי את המנות הכי טובות שלו?" הוא לא יכול היה לעצור את עצמו, רץ מיד אל בית הרב, נפל על צווארו וביקש סליחה מעומק הלב.

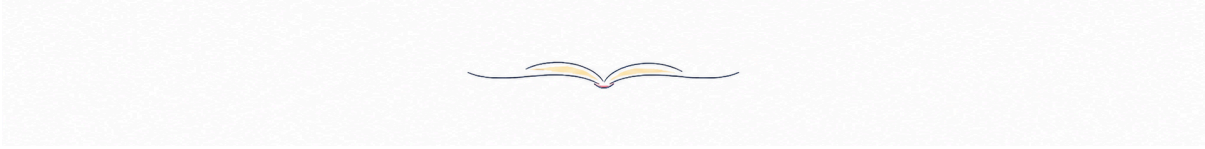
🤝 הבחירה של זיו

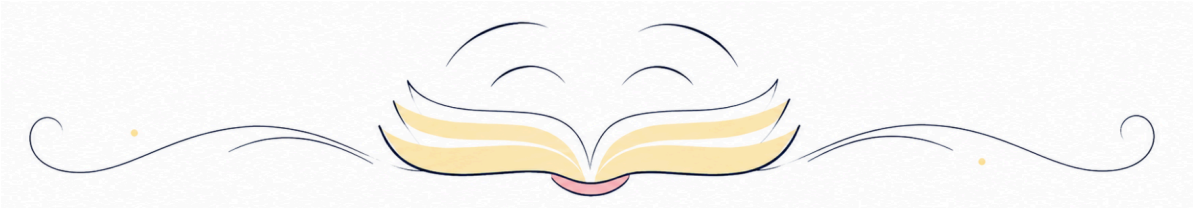
האור הזהוב התפוגג, והחדר חזר להיות בית המדרש השקט והמוכר. זיו שתק דקה ארוכה והביט בידיו. "נו, זיו מתוק שלי," שאל סבא חיים בעדינות, "מה אתה אומר עכשיו?" זיו הביט ברצפה ולחש: "זה סיפור יפה, סבא. אבל זה עדיין ממש קשה בלב. אני עדיין נעלב ממה שהוא אמר לי." "נכון, זה באמת קשה," אמרה אמא וליטפה את גבו. "אבל תחשוב, מה יותר חזק אצלנו בלב? הכעס על המגרש, או השמחה של פורים?" נטע הרים יד בהתלהבות וצעק: "השוקולד הכי חזק!" כולם פרצו בצחוק גדול, והמתח בחדר נעלם לחלוטין.

אורי עוז הביט בזיו ואמר ברצינות: "אתה יודע זיו, אולי בפורים אנחנו לא רק מתחפשים בבגדים חיצוניים... אולי אנחנו מקבלים הזדמנות להתחפש לאנשים קצת יותר טובים וגדולים ממה שאנחנו ביום-יום. כמו החתם סופר." נויה הנהנה: "נכון, זיוי. אם תיתן לו משלוח מנות, אתה תראה לו שאתה חבר אמיתי, ושום מילה רעה במגרש לא יכולה להרוס את החברות שלכם." זיו נשם עמוק, הביט באחיו הגדולים ואמר: "אבל אם אני אתן לו משלוח מנות... זה לא אומר שהוא צדק במה שהוא אמר עלי, נכון? אני עדיין יודע לשחק טוב." "ברור שלא," אמר אבא בחיבוק חם. "זה לא אומר שהוא צדק. זה רק אומר שאתה בוחר להיות המבוגר האחראי, להיות גדול יותר מהמילים הפוגעות." זיו קם מהכיסא, חיוך קטן עלה על פניו. "טוב. אז בואו נחזור למטבח ונכין לו את המשלוח הכי יפה והכי מתוק בשכונה."

🌟 מילים שמביאות שלום

כולם חזרו בריצה אל השולחן. ביחד הם בחרו את עוגיות התפוז הטריות ביותר שאמא אפתה, הוסיפו בקבוק מיץ ענבים קטן, וחטיף שזיו בעצמו אהב במיוחד. נטע התעקש

ואמר: "חייבים גם סוכרייה צבעונית מלמעלה כדי שיהיה שמח!". זיו קשר את סרט הזהב בעצמו.

הם יצאו יחד אל הרחוב, כשהרוח הנעימה של ערב החג מלווה אותם. זיו צעד ראשון, מחזיק את המשלוח המפואר בידיו. כשהגיעו לבית של חנוך, זיו נשם עמוק ודפק על הדלת. הדלת נפתחה, וחנוך עמד שם. כשראה את זיו ואת האחים שלו, הוא הביט בהם בהפתעה גמורה ולא ידע מה לומר. "זה... בשבילך, חג שמח," אמר זיו בשקט והושיט לו את השקית המנצנצת. חנוך הסמיק כולו, הביט בשקית ואז בעיניו של זיו. "למה הבאת לי? הרי אתמול..." זיו משך בכתפיו וחייך חיוך רחב: "כי זה פורים. ובפורים כולנו חברים." רגע של שקט עבר ביניהם, וכל הכעס של הימים האחרונים פשוט נעלם באוויר. "תודה, זיו," מלמל חנוך והביט ברצפה. "וסליחה על מה שאמרתי אתמול במגרש. אתה באמת שחקן מעולה, סתם הייתי עצבני כי הפסדנו." זיו הרגיש איך אבן גדולה נגוללה מליבו. "זה בסדר, גם אני מצטער שצעקתי. מחר נשחק ביחד באותה קבוצה?" "בטח!" ענה חנוך בשמחה.

בדרך חזרה הביתה, הלב של זיו הרגיש קל ומאושר בהרבה. הוא דילג בין האבנים בשביל. אבא הניח יד על כתפו ואמר: "אתה רואה, זיו? בפורים אנחנו מרבים אור בעולם. ולפעמים, כל מה שצריך בשביל להדליק את האור הזה זו מילה טובה אחת ומשלוח מנות מהלב." סבא חיים, שעמד ליד דלת הבית וחיכה להם, אמר בשקט: "הניצחון האמיתי שלנו הוא לא ברעש של הרעשן, ילדים. הוא בלב שמוכן לסלוח ולוותר בשביל השלום."

אמא כיבתה את האורות הגדולים בסלון, הילדים נכנסו למיטות שלהם, עייפים אך מרוצים. נטע לחש מתוך השמיכה החמה שלו: "מחר בבוקר, אני נותן משלוח מנות ענקי גם לילד מהגן שלא הזמין אותי ליום הולדת שלו." כולם צחקו בשקט, והבית כולו התמלא בשינה מתוקה של שמחה אמיתית.

הילדים נרדמו עם חיוך גדול, אבל הספר העתיק של סבא חיים כבר התחיל לדפדף את עצמו בשקט לקראת המסע הבא שלנו.

בפרק הבא נחזור שוב אל ירושלים העתיקה, אבל הפעם נכיר אדם עשיר ומיוחד במינו בשם נקדימון בן גוריון, ונראה מה קורה כשהעיר כולה נשארת בלי טיפת מים אחת, ואיך אמונה גדולה יכולה לבקע את השמיים ולחולל ניסים גלויים שעוד לא שמעתם כדוגמתם.

נתראה בפרק הבא של סיפורי סבא!

